

nære Tvivl om Fuldmægtigens Velighed, da at underrette ham derom. Naar en Embedsmand staar ligeoverfor en Fuldmægtig, der er Rassebetjent under hans Ansvar, og ikke føler sig forvisset om, at der ikke kan ske Et eller Andet i den Retning, som her er slet, og han istedetfor at skaffe sig af med et Menneſke, der ved sit hele Levnet viste, at han ialtsald var plaget af en hel Del Fristelser, der ere skadelige især for Rassebetjente, sætter af en Slags Beløvlige for Personen en Politiasistent til at have Die med Bedkommende og anmoder ham om, naar han finder Noget mistænkeligt, da at underrette ham derom, saa kan man ikke sige Andet, end at vedkommende Embedsmand paa en Maade kan have foranlediget det Forhold, som her er indtraadt. Naar han derigang havde taget det overtvært og strax affædiget Manden, saa vilde han have befriet sig selv fra enhver Vlempe og Statskassen for det Tab, som her omhandles. Det er det Point, som Udvalget fastholder, og som man vist ikke kan give Slip paa undtagen at blive bragt ind i Forhold af en Natur, der kunde faae meget alvorlige Følger, hvis man skulde anerkjende Principet. Jeg gaar nu over til Telegrafvæsenet, og der findes under Nr. 19 og 20 stillet to Ombringingsforslag hertil. Telegrafgebyrene have som bekendt i en lang Række af Aar været 2 Mk. for 20 Ord og 1 Mk. for hver overskydende 10 Ord, og paa denne Basis hviler ogsaa Budgettet for indeværende Finantsaar, og Telegrafindtagterne ere satte berefter. Smidertid er man bleven overrasket med et Cirkulære, eller hvad det hedder, fra den meget ærede Minister, som gif ud paa fra indeværende Mars Begyndelse at nedlægge Telegrafgebyrene til $\frac{3}{4}$ af, hvad de tidligere have været, og hvorpaa som sagt Budgettet var baseret. Dette Spørgsmaal har Udvalget da taget til Overveielſe, og hvorledes Udvalgets Indstilling vilde have faldet ud af Hensyn til det Overslag, der ligger til Grund for den opførte Indtægt paa Budgettet for næste Finantsaar, og som gaar ud paa, at man fra 1ste April skulde have nedsat Telegrafgebyret til 50 Ore pr. 20 Ord og til det Halve for hver overskydende 10 Ord, skal jeg ikke komme nærmere ind paa; thi den Omstændighed, at den ærede Minister saaledes i indeværende Finantsaar er gaaet bort fra det, som var Basis for den nuværende Finantsbevilling, har givet Udvalget Anledning til at tage dette Spørgsmaal under Overveielſe og til at rette sin Indstilling her ved 2den Behandling nærmest paa dette Hensyn. Gjennem en Udvikling i Betænkningen, hvortil jeg skal henviſe, og som Udvalget paa 3 Medlemmer nær har sluttet sig til, har man fastholdt den Betragtning, at Ministeren ikke kan anse sig berettiget til saaledes paa egen Haand at foretage en væsentlig Forandring i de ved Finantslovene, saavel i indeværende Finantsaar som i en Række af tidligere Finantsaar, ansatte Indtægter for Telegrafvæsenet.

Skulde Ministeren anses for at være formelt berettiget til at nedlægge Gebyrene med $\frac{1}{4}$, saa maatte han ogsaa formelt være berettiget til at nedlægge dem endnu meget mere, og saaledes kunde Indtagterne i det Væsentlige svinde bort mellem Hænderne paa os, medens Udgifterne til Telegrafvæsenet, saavel Udgiften til Lønninger som til andre Forhold, væsentlig stige. Det maa jo nemlig erindres, at Telegrafvæsenet er en temmelig kostbar Institution, i hvilken man har sat meget betydelige Anlægsudgifter, uden nogenſinde at have faaet dem forrentede, og det Samme fortsætter man nu med. Et Flertal har derfor igjennem Forslaget under Nr. 19 foreslaaet at sætte Tækten for Telegrammer ind i Lovforslaget efter de til den 1ste Januar gjældende og formentlig endnu guldige Regler. Diemedet med dette Forslag under Nr. 19 er at faae afstemt over, hvorvidt Thinget er enig med Ministeren i, at han skal kunne gjøre dette Skridt paa egen Haand, eller om det er enig med Udvalgets Flertal i, at denne Fremgangsmaade ikke er formelt rigtig. Jeg kommer nu til Forslaget under Nr. 20, der, som man vil se, er stillet af 6 ærede Medlemmer, det sædvanlige Mindretal; men jeg skal bemærke, at af disse 6 Medlemmer have de 3, som man vil finde nærmere angivne i Betænkningen, nemlig Folkehingsmændene for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Aberg), for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), og for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Lugen) tiltraadt den Betragtning, som Flertallet har udtalt, nemlig, at den ærede Minister ikke er formelt berettiget til at gjøre, hvad han har gjort. Forstjellen mellem Flertallets Stilling i Forslaget under Nr. 19 og de 3 ærede Medlemmers ved Forslaget under Nr. 20 er egentlig kun den, at de 3 ærede Medlemmer erkjende, at de, hvad enten man vedtager Forslaget under Nr. 20 og derefter forandrer Forslaget under Nr. 19, eller man kun vedtager Forslaget under Nr. 19, deri vil se en Misbilligelse fra Thingets Side af den ærede Ministers Fremgangsmaade, hvorimod de have stillet Forslaget under Nr. 20, fordi de ved denne Behandling ønske at faae Realiteten af Forslaget afgjort, idet de nemlig ønske at fastholde den Læst, som nu formelt urigtig er indtraadt den 1ste Januar d. A., og som i Lovforslaget foreslaaes at skulle gjælde fra 1ste April. Der er altsaa ikke anden Forskiel imellem Flertallet og Mindretallet end den, at Flertallet ikke ønske i denne Forhandling, at indblande Nogetsonhelst af Spørgsmaalet om Realiteten, hvad angaar Tæxternes Størelſe, men lover det ærede Thing, og det er jeg saa meget mere forpligtet til at udtale som 2 ærede Medlemmer af Flertallet — og maaste flere Medlemmer af Flertallet — have en vis Tilgielighed til at fastsætte Tæxternes Størelſe ligesom Mindretallet. Men Flertallet under Nr. 19 har troet, at det var rigtigst, indeligst og klarest at forkaste Forslaget under Nr. 20 og